

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

**Priština, 13. decembar 2021.godine
Br.ref.:AGJ 1917/21**

PRESUDA

u

slučaju br. KI143/21

Podnosilac

Avdyl Bajgora

**Ocena ustavnosti rešenja Rev. 558/2020 Vrhovnog suda
od 22. februara 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Avdyl Bajgora (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u Prištini, koga zastupa Jeton Osmani, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja Rev. br. 558/2020 Vrhovnog suda od 22. februara 2020. godine u vezi sa presudom Ac. br. 5071/2019 Apelacionog suda od 17. januara 2020. godine.
3. Rešenje Vrhovnog suda je uručeno podnosiocu zahteva 8. aprila 2021. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenog rešenja Vrhovnog suda, kojim podnosilac navodi povredu svojih prava zagarantovanih članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] u vezi sa članom 6.1 (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] u vezi sa članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava i članom 13. (Pravo na delotvorni pravni lek) EKLJP-a.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 7. avgusta 2021. godine, podnosilac je podneo zahtev preko Pošte Republike Kosovo.
7. Dana 8. avgusta 2021. godine, zahtev je registrovan u Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 19. avgusta 2021. godine, predsednica Suda, Gresa Caka-Nimani, je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Safet Hoxha i Nexhmi Rexhepi (članovi).
9. Dana 9. septembra 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, kopija zahteva je, u skladu sa Zakonom, dostavljena Vrhovnom sudu.
10. Dana 9. septembra 2021. godine, Sud je tražio od Osnovnog suda u Prištini informacije u vezi sa datumom prijema osporenog rešenja od strane podnosioca zahteva.
11. Dana 14. septembra 2021. godine, Osnovni sud u Prištini je obavestio Sud da je osporena presuda uručena podnosiocu zahteva 8. aprila 2021. godine.

12. Dana 15. oktobra 2021. godine Sud je zatražio od Osnovnog suda u Prištini dosije predmeta.
13. Dana, 20. oktobra 2021. Osnovni sud u Prištini je dostavio Sudu kompletan dosije predmeta.
14. Dana 25. novembra 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu da proglasi zahtev prihvatljivim za razmatranje i utvrdi povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6.1 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a.

Pregled činjenica

15. Podnosilac zahteva je od 1975. godine radio u javnom preduzeću Kosovska Energetska Korporacija D.D. (u daljem tekstu javno preduzeće KEK), sve do navršenih godina za penzionisanje odnosno 29. maja 2018. godine.
16. Dana 10. decembra 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev za dodelu tri jubilarne plate javnom preduzeću KEK na osnovu člana 52, stava 1, tačke (3) Opšteg kolektivnog sporazuma, koji je bio na snazi od 1. januara 2015. godine sve do 1. januara 2018. godine. U zahtevu se ističe: *“Smatram da je moj zahtev više nego obrazložen i zasnovan, zato što je jubilarna nagrada trebala da se plati u roku od jednog meseca, nakon ispunjavanja uslova iz ovog stava od strane samog poslodavca, bez potrebe da podnesem zahtev (član 52 stav 3 Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova”*.
17. Dana 14. decembra 2018. godine, javno preduzeće KEK je dopisom br. 1527, odbilo zahtev podnosioca za naknadu tri jubilarne plate, uz sledeće obrazloženje: *“Pravo jubilarne nagrade nije propisano zakonom i ovo pravo propisuje Opšti kolektivni sporazum i naša Uredba o radu, ali ne kao imperativno pravo”*.
18. Dana 24. decembra 2018. godine, podnosilac zahteva podnosio je tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini, tražio od suda da obaveže tuženog (javno preduzeće KEK) da tužiocu (podnosiocu zahteva) na ime tri jubilarne plate plati neodređeni iznos i na ime razlike plate i na ime dodatka za iskustvo za tri plate penzionisanja, iznose koje će se odrediti nakon finansijskog veštačenja, zajedno sa zakonskom kamatom. Tužilac je svoj zahtev zasnovao u Opšti kolektivni sporazum Kosova, odnosno u član 52. stav 3 i u član 44 i 48. Sporazuma, uzimajući u obzir da je tužilac radio kao glavni inženjer implementacije mehaničkih projekata i ima radno iskustvo više od 40 godina.
19. Javno Preduzeće KEK (tuženi), podnelo je Osnovnom sudu u Prištini odgovor na tužbeni zahtev, osporavajući u celini predmet tražen u tužbenom zahtevu, tvrdeći da je isti zastareo.
20. Podnosilac zahteva je u svojstvu tužioca tokom glavnog pretresa, preko svog opunomoćenog precizirao tužbeni zahtev zasnivajući se na poslednju platu primljenu od tuženog (javnog preduzeća KEK) pre podizanja tužbe, tako da je na ime tri jubilarnih plata tražio iznos od 2,739.00€ i na ime razlike u iznosu od 547.80 €, u ukupnom iznosu od 3,286.80 €. Takođe, dodao je da pošto je tužilac radio više od 40 godina kod tužene i pošto za ovu kategoriju nije regulisano

pitanje nadoknade jubilarnih plata, ali pošto nijednom drugom odredbom nije zabranjena nagrada plate za starost od 40 godina jer nije jubilarne godine, smatrao je da se mora primeniti najbliža zakonska odredba, a koji je član 52. stav 3, OKSK-a.

21. Dana 7. maja 2019. godine, Osnovni sud u Prištini je, presudom C. br. 3845/18, I. Delimično usvojio tužbeni zahtev podnosioca, II obavezao tuženog (javno preduzeće KEK), da na ime tri jubilarne plate isplati podnosiocu zahteva iznos od 2.739,00, sa zakonskom kamatom od 8%, počev od prijema ove presude, III, odbio deo tužbenog zahteva u vezi sa razlikom u plati u iznosu od 547, 80 €, i IV obavezao tuženog (javno preduzeće KEK), da na ime sudskih troškova isplati podnosiocu zahteva iznos od 260 €.
22. Osnovni sud u Prištini je, između ostalog, ocenio da je po sticanju potrebnog radnog iskustva tuženi bio dužan da tužiocu isplati tri jubilarne plate, pa je utvrdio da je tužbeni zahtev podnosioca osnovan u pogledu tri jubilarne plate i neosnovan u odnosu na razlika u platama. Obrazlažući;

“...Sud odnoseći se na OKSK, odnosno članu 52. utvrdio je da je isti primenljiv u konkretnom slučaju i da je tužena bila obavezna da tužiocu plati tri plate na ime jubilarne nagrade u iznosu od 2,739.00 € a ne i zatraženi iznos za plaćanje razlike plate na ime dodatka iskustva za tri plate penzionisanja

[...]

Kako se vidi iz svih gore navedenih izvedenih dokaza proizilazi da tužilac nije argumentirao dovoljnim dokazima iznos preciziranog tužbenog zahteva za plaćanje razlike plate na ime dodatka za iskustvo za tri plate penzionisanja u iznosu od 547.80 € i iz ovih razloga, sud nije mogao da utvrđuje iznos ovog zahteva i primenio je pravila na teret dokaza. Stoga, stranka koja tvrdi da mu pripada jedno pravo je obavezna da dokazuje činjenicu da je suštinski za stvaranje ili njegovu realizaciju, prema zakonskoj odredbi člana 322. ZPP-a...”

23. Neodređenog datuma, tuženi (javno preduzeće KEK) je uložio žalbu Apelacionom sudu protiv presude Osnovnog suda u Prištini od 7. maja 2019. godine zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, uz predlog da se tužbeni zahtev odbije u celosti kao zastareo.
24. Podnosilac zahteva je protiv žalbe tuženog (javno preduzeće KEK) podneo odgovor Apelacionom sudu, kojim je tražio da se odbije u celosti žalba tuženog (javno preduzeće KEK), da se preinači presuda Osnovnog suda u Prištini od 7. maja 2019. godine u tački III izreke, tako što bi sud usvojio kao osnovan tužbeni zahtev u vezi sa razlikom u plati u iznosu od 547, 80 €, . Podnosilac zahteva je takođe zahtevao da se preinači presuda u delu IV izreke u vezi sa troškovima postupka, dodajući na usvojenu vrednost od 260 € iz prvog stepena i troškove postupka pred Apelacionim sudom u iznosu od 208 €, a ukupno 468 €.

25. Dana 17. januara 2020. godine, Apelacioni sud je, presudom Ac. br. 5071/2019, usvojio žalbu tuženog (javno preduzeće KEK). i preinačio presudu Osnovnog suda u Prištini od 7. maja 2019. godine u tačkama I. II i IV izreke, čime je odbijen tužbeni zahtev podnosioca u tačkama I. II i IV izreke i ostavljena na snazi presuda Osnovnog suda u Prištini u tački III izreke kojim je ranije odbijane tužbeni zahtev u vezi sa razlikom u plati u iznosu od 547, 80 € . Tako da je u osnovi posle presude Apelacionog suda odbiven tužbeni zahtev podnosioca u celosti u ukupnom iznosu od 3,286.80 €.
26. Podnosilac zahteva je u zakonskom roku podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda od 17. januara 2020. godine, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava, tvrdeći da Apelacioni sud nije pravilno ocenio činjenično stanje i nije primenio važeći zakon (Zakon o radu) kao ni Opšti kolektivni sporazum kada je odlučio da odbije u celosti tužbeni zahtev, pozivajući se na opis prava traženog u tužbenom zahtevu.
27. Dana 22. februara 2022. godine, Vrhovni sud je doneo rešenje Rev. br. 558/2020, kojim je odbacio, kao nedozvoljen, zahtev za reviziju koji je podneo podnosilac protiv presude Apelacionog suda i obrazložio da na osnovu člana 211.2 Zakona o parničnom postupku, vrednost predmeta spora u delu pobijenim presudom treba da pređe sumu od 3000 € da bi se dozvolila revizija.

Navodi podnosioca

28. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim odlukama redovnih sudova povređena prava zagantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] u vezi sa članom 6.1 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a, članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] u vezi sa članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava i članom 13 (Pravo na delotvorni pravni lek) EKLJP-a.
i. Navodi o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a
29. Podnosilac zahteva posebno navodi da je zaključak Vrhovnog suda da je zahtev za reviziju nedozvoljen neosnovan, neprihvatljiv, i samim tim, nezakonit i u suprotnosti je sa uslovima člana 6. EKLJP-a, zato što je propust da se meritorno odluči u ovom slučaju, odnosno odbacivanje zahteva za reviziju u suprotnosti sa članom 211. ZPP-a, doveo do toga da je odlučivanje od strane ovog suda povredilo njegovo pravo na pravično suđenje, koje je zagantovano članom 31. Ustava.
30. Podnosilac zahteva dalje ističe da je nesporno da je u njegovom slučaju povređeno ne samo načelo sprovođenja pravde, već i jednakost oružja, što se nakon toga sastojalo u nemogućnosti efikasnog korišćenja pravnog sredstva u Vrhovnom sudu. Vrhovni sud je, prema podnosiocu zahteva, pogrešno ocenio da se ne bavimo građanskim sporom u iznosu od 3000 € i da nije dozvoljen zahtev za reviziju u ovom slučaju, jer je presudom AC. br. 5071/2019 Apelacionog suda od 17. januara 2020. godine preinačena u celosti presuda Osnovnog suda u Prištini C. br. 3845/18 od 7. maja 2019. godine. Dakle, pošto je Apelacioni sud u celosti odbio njegov tužbeni zahtev, to znači da je vrednost spora, kako je

navedeno u izreci presude Ac. br. 5070/2029 Apelacionog suda iznosio 3286,80 €. Stoga, prema podnosiocu zahteva, Vrhovni sud je trebalo da odluči o celom tužbenom zahtevu, pošto je potpunim odbijanjem tužbenog zahteva od strane Apelacionog suda, spor vraćen na nulu, čija je ukupna vrednost 3286,80 €, a ne iznos od 2793,00 €, kako je utvrdio Vrhovni sud.

31. Na osnovu toga, podnosilac zahteva navodi da je doveden u nepovoljan položaj u odnosu na tuženog u suprotnosti sa načelom jednakosti oružja, koje propisuje da svaka strana u postupku mora imati razumnu priliku da iznese svoj slučaj pod uslovima koji ga ne dovode u nepovoljan položaj u odnosu na svog protivnika.
32. Pored toga, podnosilac zahteva navodi da je i presuda Apelacionog suda, kojom je odbijen u celosti njegov tužbeni zahtev, doneta u suprotnosti sa činjeničnim stanjem i primenom pogrešnog materijalnog prava, te da u ovom slučaju uopšte nisu uzeti u obzir interni akti tuženog kojima bi se nastavila dodela jubilarne nagrade. U tom smislu, podnosilac zahteva navodi da njegov tužbeni zahtev nije zastareo i da je blagovremen u smislu Zakona o radu i Opšteg kolektivnog sporazuma, jer je pravo na jubilarnu nagradu za tri jubilarne plate stekao u vreme kada je Opšti kolektivni sporazum i dalje bio na snazi i da je zahtev za jubilarnu nagradu podneo u roku predviđenom članom 87. Zakona o radu ito nakon što je ispunio uslove iz člana 52.1.3 Opšteg kolektivnog sporazuma, odnosno nakon što je navršio 40 (četrdeset) godina radnog iskustva kod poslodavca. Podnosilac zahteva dalje ističe da pošto mu tuženo javno preduzeće KEK nije isplatio tri plate na ime jubilarne nagrade koje mu po zakonu pripadaju, on je u zakonskom roku podneo tužbeni zahtev prvostepenom sudu. Podnosilac zahteva dalje navodi da je njegov zahtev za isplatu tri plate na ime jubilarne nagrade takođe zasnovan na članu 53.4 Zakonika o radu i odluci br. 2244 javnog preduzeća KEK od 10. aprila 2019. godine i njenoj dopuni odlukom br. 8261 od 23. avgusta 2019. godine od strane javnog preduzeća KEK, kojom je nastavljena dodela jubilarne nagrade do 31. decembra 2019. godine.
33. Stoga, podnosilac navodi da je zahtev za jubilarnu nagradu za tri jubilarne plate tražene u tužbenom zahtevu blagovremen, jer je pravo na naknadu stekao u vreme sprovođenja Opšteg kolektivnog sporazuma, dok je rok za podnošenje novčanih potraživanja trajao još 3 godine prema članu 87. Zakona o radu. Podnosilac zahteva navodi da uživa pravo na naknadu i u smislu člana 193. Zakona o obligacionim odnosima (ZOO), budući da se po ovom članu u njegovom slučaju radi o sticanju bez osnova, pošto ga je tuženi uskraćivanjem prava na jubilarnu naknadu, oštetio, lišivši ga neosnovano zakonskog iznosa preciziranog u tužbenom zahtevu.
34. Pored toga, podnosilac zahteva takođe navodi da su Vrhovni sud i Apelacioni sud odlučivali o slučajevima u potpuno sličnim činjeničnim i pravnim okolnostima kao i njegovim, usvajajući tužbene zahteve radnika tuženog javnog preduzeća KEK, stoga podnosilac zahteva navodi da je postavljen u nejednak položaj pred zakonom. Podnosilac zahteva dalje tvrdi da je članom 31. Ustava svima garantovana jednaka zaštita prava u postupcima pred sudovima, drugim državnim organima i nosiocima javnih ovlašćenja.
35. U prilog ovom navodu, podnosilac je zahtevu priložio presude Vrhovnog suda CML. br. 7/2020 od 15. aprila 2021. godine i Rev. br. 90/2020 od 4. maja 2020.

godine, kao i presude Apelacionog suda Ac. br. 4367/2020 od 17. jula 2020. godine i Ac. br. 2016/2020 od 24. juna 2020. godine. Podnosilac zahteva navodi da postoje stotine takvih presuda u kojima je Apelacioni sud priznao ova prava tužiocima u istim činjeničnim i pravnim uslovima i okolnostima kao njegovim.

ii. Navodi o povredi člana 32 u vezi sa članom 54. Ustava, kao i članom 13. EKLJP-a

36. Što se tiče ovih navoda, podnosilac zahteva ističe da je Vrhovni sud, odbacujući, kao nedozvoljenu, reviziju, u suprotnosti sa primenjivim zakonom, odnosno članom 211. ZPP-a, povredio njegova prava na delotvorna pravna sredstva zagaranтована članom 32 u vezi sa članom 54. Ustava, zato što mu je onemogućena sudska zaštita prava i razmatranje merituma slučaja.

iii. Što se tiče povrede člana 24. Ustava

37. Što se tiče ovog navoda, podnosilac zahteva naglašava da, na osnovu činjenice da su redovni sudovi za slične slučajeve izneli različite stavove, on je diskriminisan u smislu člana 24. Ustava, jer je postavljen u nejednak položaj u odnosu na druge tužioce kojima je usvojen tužbeni zahtev pod sličnim uslovima. Štaviše, podnosilac zahteva smatra da su redovni sudovi povredili i član 102. Ustava, nepostupajući i neodlučujući na osnovu primenjivog zakona i kako to zahteva Ustav.

Relevantne odredbe

ZAKON BR. 03/L-006 O PARNIČNOM POSTUPKU

Član 211

211.1 Protiv presude drugostepenog suda, stranke mogu da podnesu reviziju u roku od trideset (30) dana od dana kada im je uručena presuda.

211.2 Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari, ili ispunjavanjem neke druga polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora u delu pobijenom presudom ne prelazi sumu od 3,000 €.
(...)

ZAKON BR.03/L-212 O RADU

Član 87

[Rok zastarevanja]

Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva.

ZAKON BR. 04/L-077 O OBLIGACIONIM ODNOSIMA

Član 193

Pravo oštećenika posle zastarelosti prava da zahteva naknadu

Posle nastupanja zastarelosti prava da zahteva naknadu štete, oštećenik može zahtevati od odgovornog lica, po pravilima koja važe u slučaju sticanja bez osnova, da mu ustupi ono što je dobio radnjom kojom je prouzrokovana šteta.

OPŠTI KOLEKTIVNI SPORAZUM KOSOVA

Član 3

Primena i uključenost

Odredbe OKSK-a se primenjuju na čitavoj teritoriji Republike Kosova

Član 52

Jubilarne nagrade

1. Zaposleni ima pravo na jubilarnu nagradu i to:

1.1. za 10 godina neprekidnog radnog staža, kod poslednjeg poslodavca, u vrednosti njegove mesečne plate;

1.2. za 20 godina neprekidnog radnog staža, kod poslednjeg poslodavca, u vrednosti njegove dve mesečne plate;

1.3. za 30 godina neprekidnog radnog staža, kod poslednjeg poslodavca, u vrednosti njegove tri mesečne plate.

2. Poslednji poslodavac je taj koji treba da plati jubilarnu nagradu.

3. Jubilarna nagrada se isplaćuje u roku od mesec dana, po ispunjenju uslova iz ovog stava.

Član 53

Naknada u slučaju odlaska u penziju

Zaposleni po odlasku u penziju uživa pravo na naknadu u iznosu od tri (3) mesečne plate koje je primao za poslednja tri (3) meseca.

Odluka br. 8261 KEK-Sh.a, doneta 24. avgusta 2019. godine

Odluka

I. Nastavlja se priznavanje obaveze za isplatu jubilarnih plata za sve zaposlene koji su ispunili uslov do 31.12.2019. godine, odnosno koji su ostvarili 10, 20 ili 30 godina radnog staža od 01.01.2015. godine i nadalje.

(...)

II. Zaposleni koji imaju 40 godina radnog staža uživaju isto pravo kao i zaposleni koji imaju 30 godina radnog staža.

Prihvatljivost zahteva

38. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.

39. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava u vezi sa stavom 4, člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuju:

Član 113
[Jurisdikcija i ovlašćene strane]

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

40. Sud dalje razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su dalje propisani u Zakonu, odnosno u članovima 47, 48. i 49. Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48
[Tačnost podneska]

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
(Rokovi)

D,d,,Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta...”.

41. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva: i. je ovlašćena strana u smislu člana 113.7 Ustava; ii. on osporava ustavnost rešenja Rev. br. 558/2020 Vrhovnog suda od 22. februara 2020. godine; iii. iscrpeo je sva pravna sredstva na raspolaganju u smislu člana 113.7 Ustava i člana 47.2 Zakona; iv. naglasio je prava zagarantovana Ustavom za koja navodi da su mu povređena u skladu sa uslovima člana 48. Zakona, i v. podneo je zahtev u skladu sa zakonskim rokom od 4 (četiri) meseca kao što je propisano u članu 49. Zakona.
42. Međutim, pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti], odnosno odredbama (1) (d) i (2) pravila 39 Poslovnika, koje propisuju:

(1) "Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

(...)

(d) ako zahtev tačno razjašnjava i, adekvatno iznosi činjenice i navode da su prava ili odredbe ustava povređene.

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju".

43. Sud smatra da zahtev pokreće ozbiljne ustavne obrazložene navode *prima facie* i nije očigledno neosnovan u smislu pravila 39 (2) Pravilnika. Shodno tome, Sud ocenjuje da zahtev podnosioca ispunjava uslove za ocenu merituma.

Meritum zahteva

44. Sud na početku ponavlja da zahtev člana 53. Ustava propisuje da tumačenje ljudskih prava i osnovnih sloboda zagarantovanih ovim Ustavom treba da bude u skladu sa sudskim odlukama Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP).
45. Sud podseća da podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja Rev. br. 558/2020 Vrhovnog suda od 22. februara 2020. godine, navodeći povredu prava zagarantovanih članom 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a, članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] u vezi sa članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava i članom 13. EKLJP-a.

Što se tiče navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a

46. Stoga, Sud će dalje analizirati navode podnosioca zahteva o povredi prava na "pravično suđenje" u skladu sa jurisprudencijom ESLJP-a i samog Suda.
47. U tom smislu, Sud se poziva na odredbe člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP-a, koje propisuju:

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda".

[...]

Član 6.1

(Pravo na pravično suđenje)

“1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza..., svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom”.
[...]

48. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da se suština navoda o povredi ustavnih prava osporenim rešenjem [Rev. br. 558/2020] Vrhovnog suda odnosi na uskraćivanje prava na pristup sudu, za koje se navodi da uzrokovano proizvoljnim zaključcima Vrhovnog suda, smatrajući da vrednost predmeta spora u osporenom delu presude Apelacionog suda nije prešla vrednost od 3000 €.
49. Iz ovakvog zaključka, podnosilac zahteva navodi da mu je Vrhovni sud odbacivanjem zahteva za reviziju onemogućio da razmatra slučaj u meritumu (pristup sudu), i zaštiti od povreda koje je prouzrokovao Apelacioni sud presudom Ac. br. 5070/2020 od 17. januara 2020. godine.

Opšta načela u vezi sa pravom na „pristup sudu“

50. U tom smislu, Sud podseća da je pravo na pristup sudu u smislu člana 6.1 EKLJP-a razjašnjeno u slučaju *Golder protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (vidi, slučaj ESLJP-a: *Golder protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda 21. februara 1975. godine, stavovi 28-36). Pozivajući se na načelo vladavine prava i izbegavanja arbitrarne moći, ESLJP je utvrdio da je „pravo na pristup sudu“ suštinski aspekt proceduralnih garancija sadržanih u članu 6. EKLJP-a (što se tiče opštih načela prava na sudu, vidi i Vodič ESLJP-a od 31. decembra 2018. godine o članu 6. EKLJP-a, Pravo na pravično i nepristrasno suđenje, Građanski aspekt, Deo II, Pravo na sud i takođe, između ostalog, slučaj ESLJP-a: *Zubac protiv Hrvatske*, presuda od 5. aprila 2018. godine, stav 76). Štaviše, prema ESLJP-u, ovo pravo svakome daje pravo da se pozabavi relevantnim pitanjem u vezi sa „građanskim pravima i obavezama“ pred sudom (vidi, slučaj ESLJP-a: *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, presuda od 29. novembra 2016. godine, stav 84 i reference u njemu).
51. Sud u ovom kontekstu naglašava da pravo na sud, kao sastavni deo prava na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, predviđa da parničari moraju imati delotvorno pravno sredstvo koje im omogućava da zaštite svoja građanska prava (vidi, slučajeve ESLJP-a: *Béleš i drugi protiv Češke Republike*, presuda od 12. novembra 2002. godine, stav 49; i *Nait-Liman protiv Švajcarske*, presuda od 15. marta 2018. godine, stav 112).
52. Shodno tome, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, svako ima pravo da podnese „tužbu“ u vezi sa relevantnim „građanskim pravima i obavezama“ pred sudom. Član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a oličava „pravo na sud“, odnosno „pravo na pristup sudu“, što znači pravo na pokretanje postupka pred sudovima u građanskim predmetima (vidi, slučaj ESLJP-a: *Golder protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, gore citiran, stav 36). Dakle, svako ko smatra da je došlo do nezakonitog mešanja u ostvarivanje njegovih/njenih građanskih prava i tvrdi da mu je uskraćena mogućnost da ospori navod pred sudom, može da se pozove na član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, pozivajući se na relevantno pravo na pristup sudu.

53. Tačnije, prema sudskoj praksi ESLJP-a, prvo mora postojati „građansko pravo“, a drugo, mora postojati „spor“ u vezi sa zakonitošću mešanja, što utiče na samo postojanje ili obim „građanskog zaštićenog prava“. Definicija ova dva koncepta mora biti suštinska i neformalna (vidi, između ostalog, slučajeve ESLJP-a: *Le Compte, Van Leuven and De Meyere protiv Belgije*, presuda od 23. juna 1981. godine, stav 45; *Moreira de Azevedo protiv Portugalijske*, presuda od 23. oktobra 1990. godine, stav 66, *Gorou protiv Grčke* (br. 2), presuda od 20. marta 2009. godine, stav 29, i *Boulois protiv Luksemburga*, presuda od 3. aprila 2012. godine, stav 92). „Spor“, međutim, zasnovan na sudskoj praksi ESLJP-a, mora biti (i) „istinit i ozbiljan“ (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve ESLJP-a: *Sporrong i Lönnroth protiv Švedske*, presuda od 23. septembra 1982. godine, stav 81, i *Cipolletta protiv Italije*, presuda od 11. januara 2018. godine, stav 31); i, (ii) ishod postupka pred sudovima mora biti „odlučujući“ za dotično građansko pravo (vidi, u ovom kontekstu, slučaj ESLJP-a: *Ulyanov protiv Ukrajine*, presuda od 5. oktobra 2010. godine). Prema sudskoj praksi ESLJP-a: „nestabilne veze“ ili „daleke posledice“ između građanskog prava u pitanju i ishoda ovog postupka nisu dovoljne da budu u okviru člana 6. EKLJP-a (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve ESLJP-a: *Lovrić protiv Hrvatske*, presuda od 4. aprila 2017. godine, stav 51 i *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, gore citiran, stav 71 i reference u njemu).
54. U takvim slučajevima, kada se utvrdi da postoji „građansko pravo“ i „spor“, član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a garantuju pojedincu pravo „da o toj stvari odlučuje sud,“ (vidi, slučaj ESLJP-a: *Z i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 10. maja 2001. godine, stav 92). Odbijanje suda da razmatranavode strana u vezi sa usklađenošću postupka sa osnovnim procesnim garancijama pravičnog i nepristrasnog suđenja ograničava njihov pristup sudu (vidi, slučaj ESLJP-a: *Al Dulimi i Montana Management Inc protiv Švajcarske*, presuda od 21. juna 2016. godine, stav 131).
55. Štaviše, prema sudskoj praksi ESLJP-a, Konvencija nema za cilj da garantuje prava koja su „teorijska i lažna“, već prava koja su „praktična i delotvorna“ (vidi više o „praktičnim i delotvornim“ pravima, Vodič ESLJP-a od 31. decembra 2018. godine o članu 6. EKLJP-u, Pravo na pravično i nepristrasno suđenje, Građanski aspekt, Deo II. Pravo na sud, A. Pravo i pristup sudu, 1. Praktično i delotvorno pravo; i slučajeve ESLJP-a: *Kutić protiv Hrvatske*, gore citiran, stav 25 i reference koje su tamo citirane i *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, presuda od 29. novembra 2016. godine, stav 86 i reference u njemu).
56. Dakle, u smislu ovih prava, član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a garantuje ne samo pravo na pokretanje postupka, već i pravo da se predmetni „spor“ reši od strane suda (vidi, slučajeve ESLJP-a: *Kutić protiv Hrvatske*, presuda od 1. marta 2002. godine, stavovi 25-32; *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, presuda od 29. novembra 2016. godine, stav 86 i reference u njemu; *Acimović protiv Hrvatske*, presuda od 9. oktobra 2003. godine, stav 41, i *Beneficio Cappella Paolini protiv San Marina*, presuda od 13. jula 2004. godine, stav 29).
57. Gore navedena načela, međutim, ne impliciraju da su pravo na sud i pravo na pristup sudu apsolutna prava. Ona mogu biti podložna ograničenjima, koja su

jasno definisana sudskom praksom ESLJP-a (vidi, Vodič ESLJP-a od 31. decembra 2018. godine o članu 6. EKLJP-a Pravo na pravično i nepristrasno suđenje, građanski aspekt, a posebno u pogledu ograničenja o pravu na sud, Deo II, Pravo na sud, A. Pravo i pristup sudu 2. Ograničenja). Međutim, ova ograničenja ne mogu ići toliko daleko da ograničavaju pristup pojedinca tako da narušavaju samu suštinu prava (vidi, u ovom kontekstu, slučaj ESLJP-a: *Baka protiv Mađarske*, presuda od 23. juna 2016. godine, stav 120, i *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, presuda od 29. novembra 2016. godine, stav 89 i reference u njemu). Kad god je pristup sudu ograničen zakonom ili relevantnom sudskom praksom, Sud ispituje da li ograničenje utiče na suštinu prava i, posebno, da li je to ograničenje imalo „legitiman cilj“ i da li postoji razuman odnos proporcionalnosti između korišćenih sredstava i cilja koji treba da se postigne“ (vidi, slučajeve ESLJP-a; *Ashingdane protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 28. maja 1985. godine, stav 57; *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, gore citiran, stav 89; *Naït-Liman protiv Švajcarske*, gore citiran, stav 115, *Fayed protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 21. septembra 1990. godine, stav 65, i *Marković i drugi protiv Italije*, presuda od 14. decembra 2006. godine, stav 99).

Primena opštih načela u okolnostima ovog slučaja

58. Pre nego što oceni navode podnosioca zahteva o povredi prava na pravično suđenje, odnosno za „pristup pravdi“ i razmotri postupak u celini, Sud se prvo poziva na presudu [C. br. 3845/18] Osnovnog suda u Prištini, i primećuje da je podnosilac zahteva tokom glavnog pretresa precizirao tužbeni zahtev, tražeći da mu se na ime tri jubilarne plate isplati iznos od 2.739,00 €, a na ime razlika u platama koje prate penziju nadoknadi iznos od 547,80 € i ukupan iznos u novčanoj vrednosti od 3.286,80 €. Međutim, predmetni sud je usvojio tužbeni zahtev iz tačke I u vezi sa iznosom od 2.739,00,00 sa zakonskom kamatom od 8%; odbio je tužbeni zahtev iz tačke III u vezi sa razlikom u platama u iznosu od 547,80 €, i usvojio je tužbeni zahtev iz tačke IV u vezi sa obavezom tuženog KEK-Sh.a, da na ime troškova postupka isplati podnosiocu zahteva iznos od 260 €.
59. Sud dalje primećuje da je Apelacioni sud presudom [Ac. br. 5071/2019] od 17. januara 2020. godine, u celini odbio tužbeni zahtev podnosioca, uz obrazloženje: „*Apelacioni sud ocenjuje da je osporena presuda Osnovnog suda u Prištini ..., kojom je usvojen tužbeni zahtev tužioca i dužan tuženi da tužiocu isplati tri plate na ime jubilarne nagrade, u suprotnosti sa zakonskim odredbama u vezi sa pogrešnom primenom člana 52. Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, pošto je ovaj sporazum počeo da se primenjuje od 01.01.2015. godine sa trajanjem sprovođenja tri godine, odnosno do 1. januara 2018. godine, kada je istom istekao rok, odnosno kada mu je prestalo pravno dejstvo*“. Konačno, Sud primećuje da je Vrhovni sud rešenjem [Rev. br. 558/2020], odbio, kao nedozvoljen, zahtev za reviziju podnosioca protiv presude Apelacionog suda od 17. januara 2020. godine, sa obrazloženjem da vrednost spora ne prelazi iznos od 3000 € čime bi mu se omogućilo korišćenje ovog pravnog sredstva.
60. Stoga, na osnovu gore navedenog opisa, Sud još jednom podseća da se suština navoda o povredi prava na pravično suđenje osporenim rešenjem Vrhovnog suda odnosi na uskraćivanje prava na pristup sudu kao rezultat uskraćivanja delotvornog pravnog sredstva i sudske zaštite prava za koje se navodi da su

prouzrokovani proizvoljnim zaključcima Vrhovnog suda, u vezi sa ocenom vrednosti predmeta spora, kao preduslov za ocenu merituma slučaja.

61. Sud, na osnovu prakse ESLJP-a i svoje prakse, ponavlja da se svako ko smatra da je došlo do nezakonitog uplitanja u ostvarivanje njegovih/njenih građanskih prava i tvrdi da mu je ograničena mogućnost da ospori konkretan navod pred sudom, može pozivati na član 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a, pozivajući se na relevantno pravo na pristup sudu.
62. Na osnovu gore navedenog, a u meri u kojoj je to relevantno za okolnosti ovog slučaja, Sud ističe da je pravo na pristup sudu, u principu, zagarantovano u pogledu „*spорова*“ koji se odnose na „*građansko pravo*“. U tom smislu, Sud ocenjuje da se u cilju utvrđivanja primenljivosti člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1. EKLJP-a, mora imati na umu da se radi o dva suštinska pitanja, od kojih se prvo odnosi na „*građansko pravo*“, dok je drugo na postojanje „*spора*“.
63. Što se tiče prvog uslova, Sud podseća da je predmet koji je podnosilac zahteva tražio u tužbenom zahtevu pred prvostepenim sudom zahtev za naknadu tri jubilarne plate na ime jubilarne nagrade za stečeno radno iskustvo i naknadu razlike u plati za tri prateće plate za odlazak u penziju. Stoga, u smislu okolnosti slučaja, Sud ocenjuje da zahtev za novčanu naknadu spada u prava i obaveze iz radnog odnosa i ulazi u građansko pravo.
64. Što se tiče drugog uslova, Sud ocenjuje da se u slučaju koji je pred nama radi o „*spору*“ između podnosioca zahteva, kao oštećenog, i javnog preduzeća KEK- kao uzročnika štete, za koga se navodi da ima zakonsku obavezu (novčanu obavezu) koju treba da ispuní prema podnosiocu zahteva.
65. Prema tome, pošto su oba gore navedena uslova ispunjena, Sud će nastaviti da analizira da li je Vrhovni sud, odbacujući zahtev za reviziju, kao nedozvoljen, uskratio podnosiocu zahteva pravo na „*pristup sudu*“ i meritorno rešenje suštine stvari.
66. U tom smislu, Sud se poziva na relevantne delove osporenog rešenja [Rev .br. 558/2020] i primećuje da je Vrhovni sud zaključak o odbacivanju zahteva za reviziju, kao nedozvoljen, obrazložio na sledeći način: „*S obzirom na činjenicu da tužilačka stranka nije uložila žalbu protiv presude prvog stepena, ni u svom odbijajućem delu kao u tački tri (III) izreke i s obzirom da je žalbu podnela samo tužena stranka, u ovom delu, odluka prvostepenog suda je ostala nerazmotrena i pošto tužilac o ovom pitanju nije podneo redovno sredstvo-žalbu, ne može uložiti reviziju kao vanredno sredstvo što se tiče odbijenog zahteva na ime razlike u iznosu od 547.80 €*“.
67. S tim u vezi, Sud primećuje da je podnosilac zahteva u svom podnesku podnetim Apelacionom sudu, izričito tražio da se preinači presuda [C. br. 3845/18] Osnovnog suda u Prištini u tački III izreke, uz obrazloženje da je Osnovni sud u Prištini: „*...pogrešno odlučio da odbije deo tužbenog zahteva na ime razlike dodatne plate za tri prateće plate za penzionisanje, ovo jer je tužena povodom davanja tri plate povodom penzionisanja, izračunala samo deo osnovne plate tužiocu, a trebalo je da izračuna tri mesečne plate koje je tužilac primio pre penzionisanja, zasnivajući se na članu 53. OKSK-a. Prema tome, i iz ovih*

razloga, tužilac je tražio da mu se prizna pravo na razliku pratećih plata na ime penzionisanja. Zasnivajući se na spise predmeta i gore navedene navode, kao i izjave tokom održanih ročišta, tužilac predlaže Apelacionom sudu da žalbu tužioca u potpunosti ODBIJE, kao neosnovanu, a presudu C. br. 3845/18 od 07.05.2019. godine Osnovnog suda u Prištini, preinači, tako da u potpunosti usvoji tužbeni zahtev tužioca i preinači deo izreke u vezi sa troškovima, priznajući mu i troškove za ovaj odgovor na žalbu u iznosu od 208 evra i ukupno, na ime troškova, tužiocu prizna iznos od 468 evra €”.

68. Sud na osnovu gore navedenog smatra da se podnosilac zahteva nikada nije odrekao iznosa od 547,80 € koji je tražio na ime razlike u platama za tri prateće penzije, kako je to pogrešno naveo Apelacioni sud u presudi od 17. januara 2020. godine na kojem se zasnovao i Vrhovni sud. Podnosilac zahteva je bio jasan u svom zahtevu upućenom Apelacionom sudu od kojeg je tražio da se odbije žalba tuženog KEK-Sh.a., i da se njegov tužbeni zahtev usvoji u celini, što znači da je tražio da se preinači presuda [C. br. 3845/18] Osnovnog suda u Prištini u tački III izreke, usvajajući razliku plata u iznosu od 547,80 €, kao i da se preinači predmetna presuda u tački IV izreke u vezi sa troškovima postupka, kojim se traži da se usvojenoj vrednosti od 260 € iz prvog stepena, dodaju i troškovi postupka pred Apelacionim sudom u iznosu od 208 € i da se u celosti usvoji iznos od 468 €.
69. Štaviše, Sud primećuje da je Vrhovni sud u svom rešenju obrazložio: “...nezavisno od činjenice da je Apelacioni sud odlučio kao u tački dva izreke presude da odbije tužbeni zahtev na ime zahteva za tri jubilarne plate u iznosu od 2,739.00 € i na ime razlike u iznosu od 547.80 evra, u ukupnom iznosu **od 3,286.80 €**, ovo ne menja vrednost spora koje se može pobijati revizijom, jer predmet revizije može biti samo zahtev za tri plate za jubilarnu nagradu u iznosu od 2,739.00 €, delu u kojem je revizija nedozvoljena zbog iznosa zahteva, koji je pobijen revizijom, koje je u iznosu od samo 2,739.00 €”.
70. Pre nego što Sud donese zaključak, podseća na sadržaj člana 211.2 Zakona o parničnom postupku, koji propisuje: “Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari, ili ispunjavanjem neke druga polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora u delu pobijenom presudom ne prelazi sumu od 3,000 €”.
71. Iz čitanja norme je jasno da vrednost predmeta spora u osporenom delu presude Apelacionog suda precizira oštećeni podnošenjem revizije. Dakle, diskreciono je pravo oštećenog da odluči da li želi da u celosti ili delimično ospori presudu drugostepenog suda podnošenjem revizije u Vrhovnom sudu.
72. Sud se dalje poziva na izreku presude Apelacionog suda, kojom se utvrđuje: “**ODBIJA se tužbeni zahtev tužioca... kojim je tražio da se tužena obavezuje da tužiocu na ime tri plata za jubilarnu nagradu plati iznos od 2,739.00 evra i na ime razlike iznos od 547.80 evra, u ukupnom iznosu od 3.286,80 Evra i troškove postupka u roku od 7 dana nakon prijema presude...**”.
73. U ovom slučaju se jasno primećuje da je podnosilac zahteva u potpunosti osporio presudu Apelacionog suda, kojom je njegov tužbeni zahtev u celini odbijen. Shodno tome, njemu je odbijena ukupna vrednost od 3.286,80 evra tražena u

tužbenom zahtevu, koja u ovom slučaju predstavlja vrednost predmeta spora u smislu člana 211.2 ZPP-a.

74. U tom smislu, Sud, pozivajući se i na zahtev za reviziju, primećuje da je podnosilac zahteva u svim tačkama izreke osporio presudu Apelacionog suda kojom je odbijena ukupna vrednost od 3.286,80 €, u koju je uključena i isplata razlike u plati u iznosu od 547,80 €, ali se u smislu ocene vrednosti predmeta spora nigde ne pominje cifra od 468 € koju je podnosilac zahteva tražio u Apelacionom sudu na ime troškova postupka, što u ovom slučaju predstavlja i vrednost predmeta spora osporenog revizijom. U tom smislu, Sud nalazi da je stvarna vrednost predmeta spora (pretrpljena šteta), koja je osporena revizijom protiv presude Apelacionog suda, u smislu člana 211.2 ZPP-a, ukupan iznos od 3.694,80 €.
75. Štaviše, vrednost predmeta spora mora uzeti u obzir nanošenje ukupne štete koja se podnosiocu zahteva može učiniti u sudskom procesu, a ne samo vrednost koju je sud odobrio u njegovu korist. U ovom slučaju, Vrhovni sud je unapred prejudicirao prvostepeno i drugostepeno odlučivanje u vezi sa tačkom III izreke, kojom je odbijen iznos od 547,80 € na ime razlike u platama, zaključivši da ova tačka nije osporena u Apelacionom sudu od strane podnosioca zahteva. Međutim, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva neprekidno i tokom celog postupka tražio da se ovaj iznos usvoji, iz razloga navedenih u podnesku dostavljenom Apelacionom sudu (vidi gore, stavove 24 i 67 ovog dokumenta).
76. Sud smatra da je podnosilac zahteva, suočen sa takvim činjeničnim i pravnim okolnostima, imao legitimno očekivanje da će zahtev za reviziju biti usvojen i razmotren u meritumu i da će na njegove navode dobiti obrazložen odgovor Vrhovnog suda.
77. S obzirom na navedeno, Sud smatra da su zaključci Vrhovnog suda o odbacivanju zahteva za reviziju, kao nedozvoljenog, očigledno neosnovani i očigledno proizvoljni, što je dovelo do nemogućnosti podnosioca zahteva da ima pristup sudu, a samim tim i do uskraćivanja prava na delotvorno pravno sredstvo i sudsku zaštitu prava.
78. Sud ponavlja da nije njegova dužnost da ocenjuje da li su redovni sudovi pravilno protumačili i primenili relevantna pravila materijalnog i procesnog prava. Međutim, u slučajevima kada navod pokreće ustavna pitanja, odnosno nepravilnosti u sudskom postupku, Sud je dužan da interveniše i popravi povrede koje su prouzrokovali redovni sudovi, kako bi se pojedincu obezbedilo pravično suđenje u skladu sa članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLJP-a.
79. Pozivajući se na okolnosti ovog slučaja, Sud utvrđuje da odbijanje da se razmotri zahtev podnosioca u meritumu od strane Vrhovnog suda predstavlja nepremostivi proceduralni nedostatak koji je u suprotnosti sa pravom na pristup sudu, pravom na delotvorno pravno sredstvo i pravom na sudsku zaštitu prava.
80. Stoga, na osnovu gore navedene analize, Sud zaključuje da su osporenim rešenjem Vrhovnog suda od 22. februara 2020. godine povređena prava podnosioca zahteva zagarantovana članom 31. Ustava u vezi sa članom 6.1. EKLJP-a.

81. U pogledu ostalih navoda podnosioca zahteva koje je izneo u zahtevu za reviziju protiv presude Apelacionog suda, a koji se odnose na zastarevanje prava da se traži naknada jubilarnih plata i razlika u platama pratećih penzija, Sud ocenjuje da iste ne može razmotriti u ovoj fazi, jer osporeno rešenje treba da se vrati na presuđivanje Vrhovnom sudu, gde se očekuje da isti, u skladu sa nalazima Ustavnog suda u ovoj presudi, usvoji zahtev za reviziju i razmotri meritum tužbenog zahteva u pogledu zastarelosti prava na osnovu svoje sudske prakse.
82. Štaviše, Sud primećuje da je podnosilac uz svoj zahtev priložio nekoliko odluka Vrhovnog suda, odnosno presude CML. br. 7/2020 od 15. aprila 2021. godine i Rev. br. 90 / 2020 od 4. maja 2020. godine, kao i presude Apelacionog suda Ac. br. 4367/2020 od 17. jula 2020. godine i Ac. br. 2016/2020 od 24. juna 2020. godine, tvrdeći da postoje stotine ovakvih presuda gde je Apelacioni sud priznao ova prava tužiocima u istim činjeničnim i pravnim uslovima i okolnostima kao njegovim. Sud, pošto je utvrdio da je u slučaju podnosioca zahteva došlo do povrede relevantnih članova Ustava i EKLJP-a, ne smatra potrebnim da dalje razmatra navode podnosioca zahteva u vezi sa razlikama u sudskoj praksi i jednakosti pred zakonom.

Zaključak

83. Kao rezime, na osnovu gore navedene analize, Sud zaključuje da osporeno rešenje Vrhovnog suda [Rev. br. 558/2020] od 22. februara 2020. godine povređuje ustavna prava podnosioca zahteva zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6.1 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a.

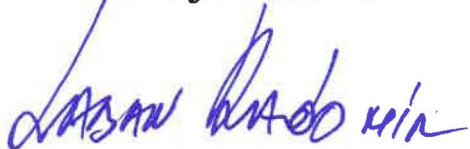
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članovima 113. 1 i 116. 1 Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 59 (1) Poslovnika, dana 25. novembra 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PRGOLASI zahtev prihvatljivim;
- II. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo u vezi sa članom 6.1 [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima;
- III. DA PROGLASI ništavim rešenje [Rev. br. 558/2020] Vrhovnog suda od 22. februara 2020. godine i VRATI isto na ponovno odlučivanje, u skladu sa zaključcima Suda u ovoj presudi;
- IV. DA NALOŽI Vrhovnom sudu da obavesti Sud u skladu sa pravilom 66 (5) Poslovnika, najkasnije do 25. maja 2022. godine, o merama preduzetim za sprovođenje presude Suda;
- V. OSTAJE snažno posvećen ovom pitanju u skladu sa ovim nalogom;
- VI. NALAŽE da se ova presuda dostavi stranama;
- VII. DA OBJAVI ovu presudu u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- VIII. DA PROGLASI da ova presuda stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani